

Studenti besedovali o vlastenectví

Svět počátku 21. století je úspěchaný a složitý. Nutí nás překotně prožívat všední události a máme jen velmi vzácně možnost zastavit a ohlédnout se do minulosti. Přesto právě znalost naší historie a našich společných kořenů je věcí, která nám může pomoci orientovat se v současné době. Někdy je našemu národu vytýkána slabá národní hrdost a mezery ve znalosti našich dějin. Jedinou možností, jak tuto situaci napravit, je klást důraz na výchovu k vlastenectví u dospívající mládeže.

Nutnost seznámit mladou generaci s národní historií si uvědomili také pedagogové Gymnázia a SOŠ v Rájci-Jestřebí. Pozornost studentů se učitelé dějepisu rozhodli

BESEDA. Jiří Tomeš, původem volyňský Čech, na besedě. Foto: Jiří Prudký

upoutat besedou s pamětníkem bojů druhé světové války, kdy se rozhodovalo o nové tvá-

ři naší republiky i moderního světa vůbec. Rozmlouvat se studenty se uvolil pan Jiří To-

meš, původem volyňský Čech, který se jako devatenáctiletý mladík dobrovolně přihlásil do československého armádního sboru vedeného Ludvíkem Svobodou. Poutavé vyprávění posluchače vrátilo do čtyřicátých let, které náhle ožily osobními vzpomínkami nejen na válečné zážitky, ale i zkušenostmi z období stalinismu v Rusku. Obrovské nadšení volyňských Čechů z Ukrajiny, kteří šli dobrovolně bojovat za svobodu vlasti svých předků, kterou znali často jen z vyprávění, bylo dobrým příkladem pro naslouchající žáky. Navíc mohl pan Tomeš přiblížit i svá poválečná příkoří, které mu jako evangelickému kazateli, připravil náš komunistický režim.

Studenty vyprávění velmi zaujalo a častými otázkami přispívali k výborné atmosféře. Nadšení mezi nimi pak zavládlo, když pan Tomeš nechal kolovat svá vyznamenání, zejména Československý válečný kříž, a svůj deník, který si vedl na frontě. Celá beseda tak byla vedena v příjemném duchu s optimistickým výhledem do budoucna. Se stejnou nadějí se můžeme dívat i na naši mladou generaci, která je dnes tak často zatracována. Jsou-li mezi nimi takoví jako studenti z gymnázia v Rájci-Jestřebí, pak opravdu nemusíme zoufat. Poděkování patří především panu Jiřímu Tomešovi za jeho poutavé vyprávění a osobní příklad.

Mgr. Jiří Prudký